

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 1. Prima pars devotionis erga sanctissimam Virginem est honorare ipsam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

se valeam erga Sanctissimam Virginem.

Quatuor actiones requiruntur, ut bene exerceatur devotio erga Sanctissimam Virginem.

Talis eris, respondit ipsi Raphaël noster, si quatuor puncta noveris observare, & deducere in opus. 1. Ipsam honorare. 2. Ipsam amare. 3. Ipsi servire. 4. Ipsam imitari. Honorando ipsam, præstas obsequium excellentijs, quibus Deus condecoravit illam, & exhibes ipsi Sacrificium mentis tuæ. Amando ipsam agnoscis bona, quibus te afficit, id est, gratias, quas tibi procuravit, & procurat sine intermissione, & offers

illi sacrificium cordis tui; Ecce id, quod directè respicit devotionem internam. Et serviendo ipsi, procuras ipsius honorem, extendis ipsius gloriam per bonatua exempla & fervorem tuum; & per hoc præsentis ipsi sacrificium honorum tuorum operum; hocque respicit devotionem externam. Et tandem imitando ipsam, colligis fructum præcipuum devotionis tantæ sanctæ, & teque consecras ipsius servitio; & hoc respicit devotionem utramque, interiores & exteriores.

§ I.

Prima pars devotionis erga Sanctissimam Virginem, est honorare ipsam.

Prima ratio, ob quam honoranda sit Sanctissima Virgo.

ECCEUR honoranda est Sanctissima Virgo? interrogavit ipsum senex: plures efficaces rationes ad hoc obstruunt nos: Ecce præcipuas. Prima, ob propriam ipsius Excellentiam; siquidem omnis dignitas, omnis perfectio, & omnis excellentia meretur aliquem honorem, majorem vel minorem, juxta proportionem magnitudinis suæ; sicut ex adverso omnis defectus, omne vitium, & omne demeritum dignum est contemptu majori vel minori juxta mensuram excessus sui: nemo sana mentis hoc diffitebitur. Jam duo sunt perfectionum & excellentiarum genera, naturalium nempe & supernaturalium; duo igitur etiam sunt

honoris & venerationis genera; honoris civilis & honoris religiosi: reddendus est honor civilis excellentiæ naturali juxta magnitudinis proportionem. Nonne verum est, majorem exhiberi honorem alicui nobili, quàm alicui rustico; majorem alicui Principi, quàm nobili; & iterum majorem Regi, quàm Principi? Ita æquum omnino est reddere honorem religiosum & supernaturalem excellentiæ supernaturali & divinæ, quæ consistit in virtute, in gratiâ & in gloriâ; & quia hæc agnoscitur in omnibus Sanctis, redditur ipsis omnibus honor religiosus, qui naturæ & ordinis est altioris, quàm ille, qui redditur Regibus terræ, cum

Tria genera cultus religiosi; Dulce, et perdulce, latine.

bus generibus merito, naturalium de supernaturalium.

Duo sunt honorum genera reddenda duo.

cum hic sit naturalis, supernaturalis alius.

Sed quia meritum hoc supernaturale æquale non est in omnibus, cum sit majus in his & minus in alijs: ideo Theologi distinxerunt tria honoris religiosi genera; unum vocant Dulix, quem merito impendunt Sanctis, eòquòd Deus repleverit ipsos omnes tum gratiâ, tum gloriâ suâ; gratiâ, quæ est participatio ipsius sanctitatis, & gloriâ, quæ est participatio propriæ divinitatis ipsius; sunt pleni illa omnes plenitudine; quam vocant sufficientiâ; id est, quæ sufficiat illis, ad reddendum ipsos omnes eximios sanctos.

Aliud genus honoris religiosi & supernaturalis, quòd absque comparatione magis attollit & elevat primo, vocatur cultus Hyperdulix, qui totus & integer debetur Sanctissima Virgini, & non debetur nisi ipsi soli: Siquidem nec cæteri omnes Sancti & Sanctæ simul, nec omnes Angeli beati merentur ejusmodi honoris genus, in dè nec ipsam à nobis reciperent: Est namque prerogativa solius Virginis Sanctissimæ, eòquòd Deus repleverit ipsam abundantia gratiarum & gloriæ, quæ incomparabiliter transgrediantur ea omnia, quæ distribuit inter cæteros sanctos, qui omnes non sunt nisi servi Dei, cuius ipsa est Mater. *Gratia plena:* ipsa tota est plena gratiarum, & plenitudine abundantix, & super-

abundantiæ, eòquòd ipsa sola illarum plus habeat, sicut dicit S. Thomas, quàm requireretur, ad implendum omnes Sanctos; & ideo æquissimum est, ut ipsi soli plus impendamus honoris, quàm cæteris omnibus simul Sanctis.

Tandem est tertium quoddam religiosi ac divini honoris genus, infinitâ ratione transgrediens duo cætera, quòdque nuncupant cultum Latriæ, qui Deo soli est debitus, eòquòd ipse solus possideat ex seipso infinitatem Excellentix infinitæ; & qui minimam ejusmodi honoris partem impendere præsumeret alicui Sanctorum, vel etiam Virgini Sanctissimæ, ipse idololatra esset, & committeret criminum omnium maximum. Et ecce prima ratio, ob quam honoranda nobis est Sanctissima Virgo, nempe propria ipsius excellentia, non dico, illa, quam habet à seipsa, sed illa, quam accepit à Deo.

Secunda ratio adhuc efficacior ad honorandum ipsam, est, ut placeamus Deo, conformando nos ipsi. Quòmodo non honoremus ipsam, cum videamus, quòd honoret eam ipsemet Deus, & honoret ratione tam sublimi, est omnis honor, quem impendere illi possunt omnes creaturæ actuales & possibiles, sit ferè nihil in comparatione. Quis hoc diffitebitur, cum honoraverit ipsam dignitate, quâ effecta est propria Mater suâ; cum submittere sese voluerit ipsi;

Secunda ratio, ob quâ honoranda sit Sanctissima Virgo.

injun-

Deus hono-
rat Sanctissi-
mam Virgi-
nem magis
quàm om-
nes alias
puras crea-
turas, quem
imitari de-
bemus.

inungere sibi ipsi indispensabilem obligationem illam reverendi, illam honorandi, ipsi morem gerendi, ipsique reddendi omnia obsequia, quæ reddere tenetur filius Matri suæ, qui honor est omnem excedens potentiam creaturæ, imò etiam exhaustiens omnem virtutem Omnipotentis brachij Dei, sicut loquitur Sanctus Thomas; eò quòd ipsemet facere plus non posset ad honorandum puram aliquam creaturam. Dico, puram aliquam creaturam (certum enim est, quòd infinità ratione magis honoret Sanctissimam Humanitatem JESU Christi.) dum illam personaliter unitam esse voluit cum divinitate, per quod verum sit dicere, quòd Homo verè sit Deus, ideòque nos obliget ad impendendum illi supremum cultum Patriæ Deo debitum: Sed post ipsum facere non posset majus, nec magis dignum honore, quàm Sanctissimam Matrem suam; & hinc maximus honor post Deum jure debetur Sanctissimæ Virgini Matri Dei.

Gen. 41.

Hoc posito, si negaret quis ipsi honorem debitum, imò se etiam opponeret illi, quem recipit ab alijs, quid æstimandum esset de ipso? Quando Pharo honorare voluit Joseph dignitate Pro Regis in totà Ægypto: Quando abstraham è proprio digito anulum digito inseruit Joseph, quasi ad desponsandum sibi ipsius amicitiam: quando injecit collo ipsius tor-

quem auream, velut primæ & præcipuæ dignitatis in regno notam, quàm ipsi conferebat: quando ascendere fecit ipsum super currum suum secundum, deportandum velut in triumpho, clamante præcone: *Ut omnes coram eo genua flecterent, & prapositum esse scirent universa terra Ægypti:* Si quisquam abnuisset impendere ipsi homagium, dicendo intra seipsum; quid mihi cum hoc advena? ipse non est Rex, non flectam genua coram illo: nonne dictum fuisset ipsi? Insolens, temerarie; vide, quòmodo ipse Rex honoret eum; & quis es tu, ut negas ipsi honorem, quo accumulati vult ipsum in totà amplitudine regni sui? si aspexisset ipsemet Rex ejusmodi contemptum, nonne castigasset ipsum velut ob crimen læsæ Majestatis & velut facinus contra propriam suam personam perpetratum?

Nonne major adhuc esset insolentia & incomparabiliter majori digna supplicio; si quispiam videns, quòd Deus honoraverit Sanctissimam Virginem infinità ratione magis, quàm Pharo honoraverit Joseph, dum assumpsit ipsam in propriam Matrem suam, dum fecit ipsam Reginam hominum & Angelorum, & post se Dominam in universo Regno suo vidensque, quòd non solum publicari fecerit per os unius duntaxat fecialis, sed prædicari ubique & in celsis

Quam re-
prehen-
dis sit, qui
honorat
non vult
Virginem

Tertia
tio, ob
honor
est San-
cta Vir-

Sanctissimæ ipsius Matris; & hæc præcipuarum rationum est una, ob quam Sancti Patres affirmant, quod devotio erga Sanctissimam Virginem sit nota prædestinationis: Ex quo deduci etiam potest, quod carere devotione hæc erga Sanctissi-

mam Virginem sit nota reprobationis: Sed funesta hæc nota magis adhuc firmatur in ijs, qui contemnere & reprehendere adhuc audent tam sanctam devo-

tionem.

**

*

§. II.

Secunda pars devotionis erga Sanctissimam Virginem, est ipsam amare.

Non sufficit honorare Sanctissimam Virginem, ut aliquis verè censetur ipsi devotus, oportet etiam amare ipsam. Recedit hic à veritate tritum & antiquum illud: *Non bene conveniunt, nec in unâ sede morantur Majestas & amor*; imò potius conveniunt, sempèrque junguntur in devorione erga sanctissimam Virginem, eòquod Excellentia ipsius, & bonitas ipsius sint ab invicem inseparabiles. Ubicunque est meritum & excellentia, insculpitur reverentia animo; & ubicunque est bonitas, excitatur amor in corde. Verum igitur est, quod sicut summus honor impendendus est Sanctissimæ Virgini post Deum (eòquod nihil excellentius sit ipsâ, nisi Deus solus) sic perfectissimus exhibendus illi sit amor, post amorem summum, qui Deo soli debetur; eòquod nihil sit melius, nec amabilius post Deum Sanctissimâ Virgine.

Quomodo simul conveniant reverentia & amor erga Sanctissimam Virginem.

S. Bernardus

Sanctus Bernardus exponens

verba Angeli, quibus salutat ipsam gratiâ plenam, dicit, quod gratiâ reddat amabilem; hic proprius ipsius est effectus, sicut effectus albedinis est, reddere album; & id, quod gratiosum est, amabile est: vide quàm amabilem ipsam reddat plenitudo gratiæ ipsius, Deo, Angelis & hominibus; *Deo per humilitatem, Angelis per Virginitatem, Hominibus per fecunditatem*: Deus igitur, Angeli & homines prosequuntur ipsam devotione singulari, quæ plena sit amore.

In primis Deus amat ipsam tam perfecto amore, ut totum devoverit se ipsi, & spectare ad ipsam voluerit, velut Filius ipsius Unigenitus, ipsique alligari vinculis tam arctis tamque validis, ut impossibile sit creaturæ habere perfectiorem conjunctionem cum Deo suo, post illam unionis Hypostaticæ, quàm sit unio cum propria Matre suâ. Et hæc ratione devovit se ipsi, sicque est ipsi devotus. Verum ipsemet declarat nobis, quod profunda